

haard, hvad enten det drejer sig om danske industrielle Virksomheders Konkurrence herhjemme imod Udlandet, eller det er Eksporten til Udlandet, det gælder. Naar der nu gøres opmærksom paa, at Staten ved sine Love begaar Uret, saa bør Staten gøre sit til at afhjælpe denne Uret igen. Og formener Toldbestyrelsen, at den ikke har Ret til at benytte Kreditoplagsretten i en saa vid Udstrækning — hvad jeg nu mener, den har, og hvad jeg ogsaa mener at have anført Eksempler paa, at den har gjort, — saa bør den søge Bemyndigelse til at erstatte dette Tab for de paagældende.

Jeg tillader mig derfor at henstille denne Sag paa ny til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse.

Hey: Jeg vilde gerne ganske kort i et og alt slutte mig til det, den sidste ærede Taler fremførte. Det falder ganske sammen med, hvad jeg ved Finanslovens første Behandling forleden udtalte. Men Tiden var da saa fremskreden, at jeg ikke turde lægge yderligere Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, ellers vilde jeg gerne have svaret et Par Ord til den højtærede Finansminister. Jeg skal da tillade mig at gøre det i Dag — det skal ikke blive meget. — Det er i nær Tilslutning til det, der nu blev sagt.

Jeg havde fremsat nogle Udtalelser i samme Retning som det, vi nu have hørt. Dertil svarede den højtærede Finansminister ifølge Rigsdagstidenden, at „Lovfortolkning er dog ikke at afveje forskellige Hensyn mod hinanden og sige: Jeg er Frihandelsmand og fortolker denne Lov frihandelsvenligt, eller: Jeg er Beskyttelsesmand og fortolker den beskyttelsesvenligt. Det gør man ikke. Lovfortolkning er ikke andet end at læse Loven og slavisk at lystre, hvad der staar i den“. Saaledes taler en Jurist, men saaledes taler ikke en Minister, der ved, hvad Toldforhold ere. Nu have vi hørt her, og det er ganske rigtigt, at den gamle Toldlov siger i § 20, at Overtoldbestyrelsen er bemyndiget til at tilstede ogsaa andre Varer Adgang til Kreditoplæg end dem, der udtrykkelig ere nævnte i Loven. Men forleden Dag sagde den højtærede Finansminister til mig for Trælasts Vedkommende: det lader sig jo slet ikke gøre, der staar i den gamle Toldlov saadan og saadan. Saa kom den højtærede Minister senere med den Bemærkning, at saaledes, som han nævnedes, skal man fortolke Loven, man skal ikke se til Siderne, men ganske

slavisk følge Lovens Ord. Dette viser, at den højtærede Finansminister virkelig ikke ved, hvad Toldforhold ere. Alle disse Tarifieringsspørgsmaal, som næsten hver Dag komme for, og som uhyre ofte kræve Resolutioner, Resolutioner, som kunne appelleres til Finansministerens Afgørelse, ere ikke andet end Lovfortolkning. Og der kan ikke i en Toldlov findes Regel for alle under den faldende Spørgsmaal, det er ganske umuligt at skrive en Toldlov, der bestemmer, hvorledes alle mulige Varer skulle tariferes. Man kunde have siddet i Aarevis og arbejdet videre paa Toldloven, man var dog aldrig kommen dertil af den simple Grund, at Dagen efter at Toldloven er vedtagen, kan der komme nye Varer, om hvilke man ikke ved bestemt, hvor de skulle henføres. Det er ganske særlig det, jeg klager over, at der kan man ikke med Tillid henvende sig til den højtærede Finansminister. Man kan det endnu mindre efter den Bemærkning til mig den Dag, at Ministeren mener, at saaledes skal man læse Loven. Det er højst uheldigt, og derfor haaber jeg ogsaa, at dette Forhold bliver anderledes, og at den højtærede Finansminister, naar han faar noget mere Kendskab til Toldforhold, kan se, at Toldlove kunne ikke fortolkes derved, at man kun læser Ordene, som staa i dem. Det er for juristisk en Opfattelse af dette Forhold.

Madsen-Mygdal: Det lader til, at vi dog skulle faa en længere Finanslovdebat her ved anden Behandling, uagtet der ikke er stillet noget Ændringsforslag.

Det er en Misforstaaelse af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), naar han mener, at der fra forskellig Side i Udvalget, ogsaa for mit Vedkommende, er vist Sympati for hans Tanke med Hensyn til Godtgørelse for Raamaterialier, der ere indførte før 1. Januar 1909. Jeg har ikke udtalt nogen som helst Sympati for den Tanke og kan heller ikke gøre det. For jeg finder, det er en meget farlig Vej at komme ind paa at betale Godtgørelse for Raamaterialier, som skulle anvendes i industrielt Øjemed efter 1. Januar 1909. I over en Mennekealder har Industrien forlangt og med Rette forlangt Nedsættelser eller Toldfrihed paa Raamaterialier. Nu ere vi naaede dertil, at denne Toldnedsættelse eller Toldfrihed er indrømmet i meget høj Grad ved den nye Toldlov, men nu beklager man sig dog og siger, at det er ikke nok, man vil have Toldnedsættelse eller Toldfrihed